

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy – Izba Karna w Warszawie
na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Włodzimierz Wróbel

Sędziowie: SN Przemysław Kalinowski /spraw./

SN Rafał Malarski

w sprawie Ł. J.

obwinionego z art. 80 ustawy - Prawo o advokaturze w zw. z § 4 Zbioru zasad etyki
adwokackiej i godności zawodu

po rozpoznaniu wniosku obwinionego

w przedmiocie wznowienia postępowania w sprawie Sądu Dyscyplinarnego Izby
Adwokackiej (...), sygn. akt SD (...), zakończonej postanowieniem Wyższego Sądu
Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 2 lipca 2016 r., sygn. akt WSD (...),

postanowił

- 1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania,**
- 2. obciążyć wnioskodawcę Ł. J. wydatkami związanymi z
postępowaniem w przedmiocie wznowienia - na rzecz Skarbu
Państwa.**

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 19 marca 2016 r., sygn. akt SD (...), Sąd Dyscyplinarny
Izby Adwokackiej (...) uznał adwokata Ł. J. za winnego popełnienia deliktu
dyscyplinarnego zakwalifikowanego na podstawie art. 80 ustawy Prawo o
advokaturze w zw. z § 4 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu i
wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia oraz obciążył go kosztami
postępowania.

Odwołanie od tego rozstrzygnięcia wniósł obwiniony zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych i naruszenie szeregu przepisów procesowych, które to uchybienia – w przekonaniu skarżącego – miały wpływ na treść orzeczenia.

Środek odwoławczy wniesiony przez obwinionego został następnie przyjęty i przekazany do rozpoznania Sądowi II instancji, pomimo braku podpisania go przez skarżącego. Już po wyznaczeniu terminu rozprawy odwoławczej, wiceprezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, zarządzeniem z dnia 13 czerwca 2016 r., wezwał adw. Ł. J. do uzupełnienia braku formalnego przez podpisanie pisma mającego stanowić środek odwoławczy. Jednocześnie, określono obwinionemu termin 7 dni od daty doręczenia pisma dotyczącego tej kwestii, z pouczeniem o skutkach niedopełnienia tego wymagania w terminie. Informację o ujawnieniu braku formalnego odwołania przekazano zainteresowanemu również telefonicznie. Wobec tego, że do dnia rozprawy odwoławczej wyznaczonej na dzień 2 lipca 2016 r. przedmiotowe pismo procesowe mające stanowić środek odwoławczy nie zostało podpisane, sprawa została skierowana na posiedzenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego odbywające się w tym samym dniu i postanowieniem tego Sądu z dnia 2 lipca 2016 r. – pozostawiono bez rozpoznania odwołanie adw. Ł. J. od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej (...) w sprawie sygn. akt SD (...).

Obecnie, obwiniony adw. Ł. J. wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie twierdząc, że nie był wzywany do uzupełnienia braku formalnego ujawnionego w jego odwołaniu od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji; przyznał jednocześnie, że był telefonicznie informowany o rozprawie odwoławczej i zwrócił się o przekazanie tej informacji również drogą pocztową, co w rzeczywistości nastąpiło. Zaprzeczył natomiast jakoby kierowano do niego wezwania do uzupełnienia braku formalnego występującego w odwołaniu od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej (...). Wnioskodawca podkreślił też, że zwracał się do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 2 lipca 2016 r. z uwagi na swój stan zdrowia potwierdzony przez lekarza sądowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek obwinionego adw. Ł. J. o wznowienie postępowania zakończony postanowieniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 2 lipca 2016 r., sygn. akt WSD (...), którym pozostawiono bez rozpoznania odwołanie obwinionego od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej (...) z dnia 19 marca 2016 r., sygn. akt SD (...), nie zasługiwał na uwzględnienie.

Podstawą wniosku o wznowienie postępowania, wskazaną przez jego autora, miał być przepis art. 540b § 1 k.p.k. (w brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 11 marca 2016 r. Dz. U. poz. 437, przepis ten nie ma już podziału na kolejne jednostki redakcyjne – uwaga SN), natomiast przesłanką wznowienia, sprecyzowaną w uzasadnieniu wniosku - brak odroczenia rozprawy i brak zawiadomienia obwinionego o terminie posiedzenia, na którym rozstrzygnięto o pozostawieniu bez rozpoznania jego odwołania od orzeczenia Sądu I instancji.

Analiza okoliczności udokumentowanych w aktach przedmiotowej sprawy prowadzi do przekonania, że inicjatywa obwinionego zmierzająca do wznowienia postępowania i uchylenia kwestionowanego orzeczenia w tej sprawie – okazała się całkowicie chybiona. Nie wykazano bowiem, aby w istniejących realiach doszło do zmaterializowania się podstawy wznowienia postępowania wskazanej przez obwinionego związanej z rozpoznaniem sprawy pod jego nieobecność. Treść przepisu art. 540b § 1 k.p.k., na który powołał się wnioskodawca, nie pozostawia wątpliwości co do tego, że przesłanką umożliwiającą zakwestionowanie prawomocnego orzeczenia wydanego w tym trybie pod nieobecność obwinionego jest wykazanie, iż nie uzyskał on informacji o terminie rozprawy lub posiedzenia oraz o możliwości wydania orzeczenia pod jego nieobecność. Nawet jednak w wypadku braku doręczenia zawiadomienia o terminie rozprawy lub doręczenia tego zawiadomienia w inny sposób niż przewidziany w przepisach 132 § 1-3 k.p.k, art. 133 k.p.k., art. 137 i art. 138 k.p.k., nie ma warunków do wznowienia postępowania na podstawie art. 540b § 1 k.p.k., gdy nastąpi ustalenie, że zainteresowany wiedział o terminie.

Tak jest właśnie w realiach tej sprawy, gdzie zagadnienie prawidłowego zawiadomienia adw. Ł. J. o terminie rozprawy przed sądem odwoławczym nie może budzić wątpliwości, skoro obwiniony sam zwrócił się o odroczenie tej rozprawy wyznaczonej na dzień 2 lipca 2016 r. Tym samym obwiniony potwierdził pełną

świadomość co do tego, że w tym właśnie terminie będą podejmowane decyzje procesowe dotyczące postępowania związanego z jego odwołaniem. Jednoznaczne udokumentowanie tej okoliczności doprowadziło do przekonania, że przy wydawaniu postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 2 lipca 2016 r., sygn. akt WSD (...), którym pozostawiono bez rozpoznania odwołanie obwinionego od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji, nie doszło do spełnienia ustawowego warunku związanego z tą przesłanką wznowienia postępowania, którą obwiniony uczynił podstawą swego wniosku, tj. konieczności wykazania, że nie wiedział on o terminie procedowania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w sprawie wniesionego odwołania.

Natomiast zagadnienie sposobu rozstrzygnięcia przez sąd odwoławczy wniosku obwinionego o odroczenie rozprawy w dniu 2 lipca 2016 r., który to wniosek był uzasadniony stanem zdrowia obwinionego, nie należy do kręgu przesłanek umożliwiających wznowienie postępowania na podstawie art. 540b § 1 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

r.g.